

Centrale Raad van Beroep

97/2233ABW

97/9115BKH

Uitspraak

Ontstaan en loop van de gedingen

Appellante heeft op bij beroepschrift (met bijlagen) aangegeven gronden hoger beroep ingesteld tegen de door de Arrondissementsrechtbank te Middelburg op 21 januari 1997 (geding I) en op 28 augustus 1997 (geding II) tussen partijen gewezen uitspraken, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Bij faxberichten van 19 en 28 augustus 1997 heeft appellante in geding I nadere stukken ingediend.

Het College van B en W van de gemeente X (hierna te noemen: gedaagde) heeft in beide gedingen een verweerschrift ingediend.

De gedingen zijn gevoegd behandeld ter zitting van 23 februari 1999.

Overwegingen

Appellante heeft op 2 januari 1996 een aanvraag ingediend om in aanmerking te komen voor een bijstandsuitkering, zulks in verband met het bereiken per 31 december 1995 van de maximale uitkeringsduur van de haar toegekende uitkering ingevolge de WW.

Bij besluit van 4 (lees: 9) januari 1996 is als volgt afwijzend op haar aanvraag beslist:

‘In onze vergadering van 9 januari 1996 hebben wij besloten om u geen bijstand te verlenen op grond van artikel 52 Abw.

U hebt aan vermogen wat u ten gelde kunt maken een bedrag van f 15 370,69. Het vrij te laten bescheiden vermogen voor een alleenstaande bedraagt f 9300.

Hetgeen u teveel aan eigen vermogen hebt dient u op een verantwoorde wijze in te teren. In uw geval betekent dit dat u ongeveer 1,5 maal de voor u geldende bijstandsnorm kunt besteden per maand alvorens u wederom een bijstandsaanvraag kunt indienen.’

Appellantes bezwaar tegen dit besluit is bij besluit van 12 april 1996 ongegrond verklaard. Onder verwijzing naar de artikelen 51 tot en met 54 van de Abw is haar vermogen vastgesteld op f 15 370,69. Bij die vaststelling is de pensioenvoorziening, die te gelde gemaakt kan worden, meegerekend.

De rechtbank heeft bij uitspraak van 21 januari 1997 appellantes beroep tegen dit besluit ongegrond verklaard.

Op 12 april 1996 heeft appellante een tweede bijstandsaanvraag ingediend.

Gedaagde heeft bij besluit van 23 mei 1996 beslist dat appellante — die in het bezit is van een eigen woning — met ingang van 17 april 1996 in aanmerking komt voor bijstand in de vorm van een geldlening onder verband van een krediethypotheek.

Bij besluit van 6 juni 1996 is — na taxatie van de woning — het maximum bedrag van de geldlening vastgesteld op f 26 656,17. Op 25 juli 1996 heeft nogmaals een taxatie van de woning plaatsgevonden.

Bij besluit van 14 oktober 1996 heeft gedaagde de bezwaren van appellante tegen de besluiten van 23 mei 1996 en 6 juni 1996 ongegrond verklaard.

De rechtbank heeft bij uitspraak van 28 augustus 1997 appellantes beroep tegen het besluit van 14 oktober 1996 eveneens ongegrond verklaard.

I Bestreden besluit van 12 april 1996

Overwegingen ten aanzien van de feiten

Naar aanleiding van appellantes aanvraag van 2 januari 1996 is haar vermogen vastgesteld. Daarbij is meegerekend de waarde van haar bij de Postbank gekochte effecten, te weten f 3601,06 en de afkoopwaarde ad f 6.211,39 van de door haar in 1990 bij Reaal Levensverzekering NV afgesloten verzekering in de vorm van een beleggingsspaarplan, zulks bij wijze van pensioenvoorziening.

Appellante heeft bezwaar tegen het meeberekenen bij de vaststelling van het eigen vermogen van de afkoopwaarde van de pensioenverzekering. Zij heeft daartoe aangevoerd dat zij in de veronderstelling verkeerde dat de verzekering gedurende de eerste twaalf jaar niet kon worden afgekocht; voorts vindt zij het onredelijk dat zij als het ware voor haar spaarzin wordt gestraft.

Artikel 7 eerste lid van de Abw bepaalt dat aan iedere Nederlander, die hier te lande in zodanige omstandigheden verkeert of dreigt te geraken, dat hij niet over de middelen beschikt om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien, bijstand wordt verleend door burgemeester en wethouders. Tot die middelen behoren ook de vermogensbestanddelen van de aanvrager in de zin van artikel 51 van de Abw, te weten de waarde van de bezittingen waarover de betrokkene bij aanvang van de bijstandsverlening beschikt of redelijkerwijs kan beschikken. Van het vastgestelde vermogen blijft ingevolge artikel 54 eerste lid onder a, van de Abw ten tijde van belang f 9300 buiten beschouwing.

Overwegingen ten aanzien van het geschil

Zoals de Raad reeds eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 9 april 1996, nr. 95/7042 ABW, JABW 1996/128, vormt de afkoopwaarde van verzekeringen als hier aan de orde vermogen waarover de betrokkene kan beschikken. De Raad heeft voorts in hetgeen appellante heeft aangevoerd geen grond gezien om te oordelen dat, gezien vanuit het oogpunt van de Abw, het afkopen van de betreffende verzekering redelijkerwijs niet van appellante zou kunnen worden gevergd. Daarbij is van belang dat aan de Abw en de daarop gebaseerde regelgeving het beginsel ten grondslag ligt dat een betrokkene in de eerste plaats zelf verantwoordelijk is voor de voorziening in het bestaan.

Gelet op het vorenstaande kan de Raad slechts concluderen dat het vermogen van appellante het vrij te laten vermogen ruimschoots overschrijdt, zodat gedaagde terecht afwijzend heeft beslist op appellantes aanvraag van 2 januari 1996.

De aangevallen uitspraak dient dan ook te worden bevestigd.

II Bestreden besluit van 14 oktober 1996

Overwegingen ten aanzien van de feiten

Appellantes bezwaren tegen dit besluit houden (kort weergegeven) het volgende in dat:

- ten onrechte haar bijstandsuitkering is toegekend per 17 april 1996 in plaats van per datum aanvraag, 12 april 1996;
- haar woning te hoog is getaxeerd, waardoor zij een te hoge lening moet accepteren; appellante is van mening dat de woning op *f* 49 000, de taxatiewaarde ingevolge de onroerendaaksbelasting per 1 januari 1991.

Uit de gedingstukken blijkt dat appellante op 12 april 1996 de beschikking had over een direct opeisbaar vermogen van *f* 9649,44, dus een overschrijding van het vrij te laten vermogen (*f* 9300) van *f* 349,44. Gedaagde heeft het interen van dit bedrag berekend op vijf dagen, zulks conform het vaste beleid dat wordt ingeteerd met 1,5 maal de bijstandsnorm.

Overwegingen ten aanzien van het geschil

De Raad acht dit beleid en de door gedaagde hieraan gegeven uitvoering niet onredelijk en ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd, geen aanleiding om het bestreden besluit, voor zover betreffende de ingangsdatum van 17 april 1996, niet in stand te laten.

De Raad onderschrijft voorts niet appellantes bezwaar tegen de — in haar ogen te hoge — taxatie van haar woning. Uit de gedingstukken blijkt dat de woning eerst in overleg met appellante is getaxeerd door W Vastgoed te Z, waarbij de waarde is bepaald op *f* 96 000.

Na appellantes bezwaar heeft gedaagde de woning nogmaals doen taxeren, nu door Taxatie en adviesbureau G te X; de waarde is bepaald op *f* 108 000.

Gedaagde heeft conform artikel 2 tweede en derde lid van het Besluit krediethypotheek bijstand de taxaties doen verrichten door een beëdigd taxateur voor onroerende zaken en is ondanks de hogere hertaxatie uitgegaan van het eerstvastgestelde bedrag van *f* 96 000.

Weliswaar is de waarde van de woning voor de Onroerende Zaakbelasting bepaald op *f* 49 000, doch deze taxatie werd vastgesteld per 1 januari 1991, terwijl in dit geding moet worden uitgegaan van de waarde per april 1996.

Gelet op het vorenstaande is de Raad van oordeel dat gedaagde de taxatie van appellantes woning terecht op het bedrag van *f* 96 000 heeft vastgesteld, zodat het bestreden besluit ook met betrekking tot dit onderdeel in stand kan blijven.

De aangevallen uitspraak dient op grond van al het vorenoverwogene te worden bevestigd.

De Raad heeft geen aanleiding gezien om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraken.

6 april 1999